

Lees nog meer boeken van David Walliams

Broodje rat
De ergste juffen en meesters van de wereld
De ergste ouders van de wereld
De grootste ettertjes van de wereld
De grootste ettertjes van de wereld 2
De grootste ettertjes van de wereld 3
De Middernachtbende
De waanzinnige tandarts
De wereld van David Walliams
Dinges
Het ijsmonster
Joe Biljoen
Oma boef
Opa vlucht
Papa Bandiet
Tante Troela

David Walliams
Meneer Stink

Negende druk 2021

Tekst © 2009 David Walliams
Illustraties © 2009 Quentin Blake
© 2012 voor het Nederlandse taalgebied: Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Vertaling uit het Engels: Roger Vanbrabant
Oorspronkelijke titel: *Mr Stink*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books,
een afdeling van HarperCollins Publishers Ltd, Londen
Trefw.: humor, zwerver, familie, vriendschap
NUR 282
ISBN 978 90 448 1845 1
D/2012/4124/142
Alle rechten voorbehouden

De auteur en de illustrator behouden het morele recht om erkend te worden als makers van dit werk.

www.clavisbooks.com

1

Gelukkig is dit geen geurboek

Meneer Stink stonk. Zo erg dat ik zelfs zou durven zeggen dat hij ook stonkte, als dat goed Nederlands zou zijn. Hij was de stinkendst stinkende stinkerd ooit.

Stinken is de ergste vorm van kwalijk ruiken. Stinken is erger dan een geurtje hebben. En een geurtje hebben is erger dan rieken. En rieken is erger dan vies geuren. En zelfs van vies geuren kan je neus al gaan rimpelen.

Het was niet de schuld van Meneer Stink dat hij stonk. Hij was tenslotte een zwerver. Hij had geen thuis en hij kon zich dus nooit flink wassen zoals jij en ik dat kunnen. De geur werd dan ook steeds erger.

Op de volgende pagina zie je een tekening van Meneer Stink. Hij ziet er wel piekfijn gekleed uit met zijn tweed jasje en zijn strikje, niet? Maar laat je daardoor niet verblinden. Op de tekening merk je natuurlijk niets van de stank. Gelukkig is dit geen geurboek. De stank zou niet te harden zijn en je zou het vast in de vuilnisbak gooien. En dan de vuilnisbak begraven. Heel diep in de grond.

Naast Meneer Stink ligt zijn zwarte hondje, Hertogin. Hertogin behoorde niet tot een bepaald ras, ze was gewoon een hond. Ze rook ook, maar niet zo erg als Meneer Stink. Er stonk echt niets op de hele wereld zo erg als hij. Behalve zijn baard. Die hing vol met restjes ei en stukjes worst en brokjes kaas, die jaren geleden uit zijn mond gevallen

waren. De baard was echt nog nooit gewassen. Hij had zijn eigen bijzondere stank en die was nog erger dan die van Meneer Stink zelf.

Op een morgen verscheen Meneer Stink gewoon in de stad en hij installeerde zich op een oude houten bank. Niemand wist waar hij vandaan kwam of waar hij misschien naartoe ging. De meeste mensen knikten vriendelijk. Sommigen lieten een paar geldstukjes voor zijn voeten vallen en haastten zich dan met tranen in hun ogen weg. Maar niemand was echt áárdig voor hem. Niemand bleef even staan voor een praatje.

Tot de dag dat een klein meisje al haar moed bij elkaar schraapte en hem aansprak. En daar begint ons verhaal ...

‘Hallo,’ zei het meisje en haar stem trilde van de zenuwen. Het meisje heette Chloe. Ze was pas twaalf en ze had nooit eerder een zwerver aangesproken. Haar moeder had haar verboden met ‘dat soort stakkers’ te praten. Ze keurde het zelfs af dat haar dochter omging met kinderen uit de nieuwbouwwijk. Maar volgens Chloe wás Meneer Stink geen stakker. Ze vond dat hij eruitzag als iemand die een erg boeiend verhaal te vertellen had. En Chloe was echt gek op verhalen.

Elke dag als ze naar haar chique school gereden werd, zag ze Meneer Stink. Het maakte niet uit wat voor weer het was, in de zon of in de sneeuw, hij zat altijd op dezelfde bank met zijn hond aan zijn voeten. Vanaf de luxueuze

leren achterbank, naast haar enge zusje Annabelle, keek Chloe telkens weer verbaasd door het raampje.

Miljoenen gedachten en vragen warrelden dan door haar hoofd. Wie was hij? Waarom leefde hij op straat? Had hij ooit een thuis gehad? Wat at zijn hond? Had hij vrienden of familie? En wisten die dat hij dakloos was? Waar ging hij naartoe met de kerst? Als je hem een brief wilde schrijven, naar welk adres moest je die dan sturen? Naar *De bank*. *Je weet wel, die om de hoek bij de bushalte?* Wanneer had hij voor het laatst een bad genomen? En heette hij écht Meneer Stink?

Chloe was zo'n meisje dat graag alleen is met haar gedachten. Ze ging wel eens op haar bed zitten om verhalen over Meneer Stink te verzinnen. Als ze zo in haar eentje in haar kamer zat, kwamen de meest fantastische gedachten in haar op. Misschien was Meneer Stink wel een heldhaftige oude zeeman en had hij tientallen medailles voor heldenmoed gekregen, maar kon hij aan land niet aarden? Misschien was hij wel een wereldberoemde operazanger geweest, maar had hij in het Royal Opera House in Londen, bij een heel hoge noot, zijn stem verloren en zou hij nooit meer kunnen zingen? Of misschien was hij een Russische spion, zorgvuldig als zwerver vermomd, die de mensen in de stad in de gaten moest houden?

Chloe wist helemaal niets van Meneer Stink. Maar die dag, toen ze hem voor het eerst aansprak, wist ze wel heel

zeker dat hij eruitzag alsof hij het briefje van vijf pond in haar zak véél beter kon gebruiken dan zij.

Hij zag er ook allenig uit. Niet zomaar alleen, maar allenig in zijn ziel. Dat maakte Chloe verdrietig. Ze wist heel goed hoe het was om je allenig te voelen. Ze ging niet echt graag naar school. Haar moeder had erop gestaan dat ze naar een chique meisjesschool zou gaan en ze had daar niet één vriendinnetje gemaakt. En thuis was ze ook niet erg graag. Waar ze ook was, nergens voelde ze zich echt goed.

Bovendien was het zeker niet haar favoriete tijd van het jaar. Kerstmis. Iedereen wordt verondersteld Kerstmis leuk te vinden, vooral kinderen. Maar Chloe had er een hekel aan. Ze had een hekel aan de glitter en glamour, ze had een hekel aan de liedjes, ze had er een hekel aan naar de toespraak van de koningin te moeten kijken, ze had een hekel aan de onvermijdelijke kerstcake, ze had er een hekel aan dat het nooit sneeuwde zoals het hoorde, ze had er een hekel aan met het hele gezin aan tafel te moeten gaan voor een eindeloos diner. En de grootste hekel had ze eraan te moeten doen alsof ze gelukkig was, alleen maar omdat het 25 december was.

‘Wat kan ik voor je doen, jongedame?’ zei Meneer Stink. Zijn stem klonk opvallend keurig. Omdat ze de allereerste was die even bleef staan om iets tegen hem te zeggen, keek hij wat achterdochtig naar het mollige, kleine meisje dat voor hem stond.

Ineens werd Chloe een beetje bang. Misschien was het niet echt een goed idee geweest de oude zwerver aan te spreken. Wekenlang had ze dat moment voorbereid, maandenlang zelfs. Maar het was helemaal niet zoals ze het zich voorgesteld had.

En alsof het allemaal nog niet erg genoeg was, durfde ze ook niet meer door haar neus te ademen. De stank begon tot haar door te dringen. Het leek wel alsof iets levends door haar neusgaten naar binnen kroop en achter in haar keel een branderig gevoel veroorzaakte.

‘Eh ... het spijt me dat ik u lastigval ...’

‘Ja?’ zei Meneer Stink een beetje ongeduldig.

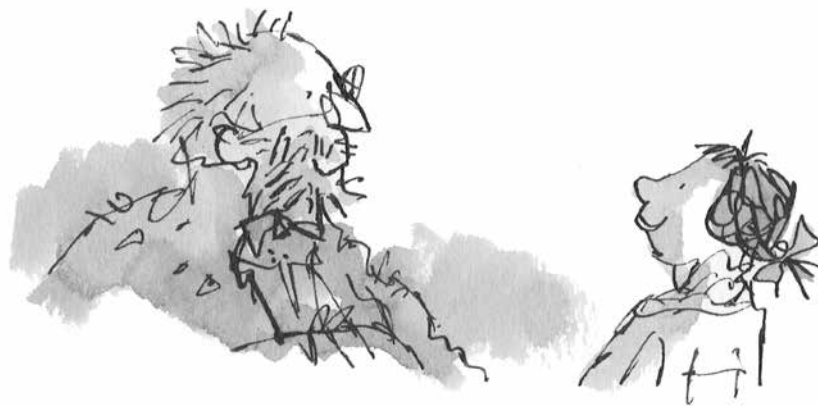
Daardoor raakte Chloe wat van haar stuk. Waarom was hij ineens zo gehaast? Hij zat echt altijd op die bank, dus hoefde hij ook nu vast niet dringend ergens naartoe.

Op dat ogenblik begon Hertogin naar haar te blaffen en daardoor raakte Chloe nog erger in de war.

Meneer Stink voelde dat aan en hij trok aan de lijn van Hertogin – gewoon een oud stuk touw – om haar duidelijk te maken dat ze stil moest zijn.

‘Wel ...’ ging Chloe nerveus door. ‘Mijn tante heeft me vijf pond gestuurd om een kerstgeschenk te kopen voor mezelf. Maar omdat ik niet echt iets nodig heb, dacht ik het geld aan u te geven ...’

Meneer Stink glimlachte. Chloe glimlachte ook. Heel even leek het alsof Meneer Stink haar geld zou aannemen.

Maar toen keek hij naar de stoep.

‘Dank je wel,’ zei hij. ‘Ik vind het ongelooflijk vriendelijk, maar ik kan het niet aannemen. Het spijt me.’

Chloe keek hem verbouwereerd aan. ‘Waarom dan niet?’ vroeg ze.

‘Je bent nog een kind. Vijf pond? Dat is veel geld, hoor!’

‘Maar ik dacht ...’

‘Het is erg vriendelijk van je, maar ik vrees dat ik het niet kan aannemen ... Vertel me maar eens hoe oud je bent, jongedame. Tien?’

‘Twaalf!’ zei Chloe hard. Ze was wel klein voor haar leeftijd, maar vond zichzelf op andere punten al erg volwassen. ‘Ik ben twaalf jaar. Op negen januari word ik dertien!’

‘Sorry, je bent twaalf. Bijna dertien. Ga voor jezelf zo’n muziekschijfje kopen. Maak je toch geen zorgen over een oude vagebond zoals ik.’ Meneer Stink glimlachte. Zijn ogen twinkelden als hij glimlachte.

‘Mag ik u iets vragen?’ zei Chloe. ‘Als u het niet ongepast van me vindt ...’

‘Ja, natuurlijk mag je me iets vragen.’

‘Wel ... ik zou graag weten waarom u op een bank woont en niet in een huis zoals ik.’

Meneer Stink weifelde even en keek geschrokken. ‘Dat is een lang verhaal, meisje,’ zei hij. ‘Misschien vertel ik het je wel eens.’

Chloe was teleurgesteld. Ze wist niet zeker of ze nog wel eens zouden praten. Als haar moeder te weten kwam dat ze met die man gepraat had en hem zelfs geld had willen geven, zou ze ongetwijfeld door het lint gaan.

‘Het spijt me dat ik u lastiggevallen heb,’ zei ze. ‘Fijne dag nog.’ Terwijl ze dat zei, kromp ze ineen. Hoe kon ze zoiets stoms zeggen! Hoe kon hij een fijne dag hebben? Hij was een stinkende, oude zwerver en er verschenen donkere wolken aan de hemel. Ze liep een paar passen de straat op en voelde zich onbehaaglijk.

‘Wat heb je daar op je rug, meisje?’ riep Meneer Stink.

‘Hoe bedoelt u, wat heb ik daar op mijn rug?’ Chloe probeerde over haar schouder te kijken. Ze strekte haar arm, trok een stuk papier van haar jasje en staarde ernaar.

Er stond maar één woord op, in vette, zwarte letters:

LOSER!

Chloe kreeg een wee gevoel in haar maag, zo vernederd voelde ze zich. Het was vast Rosamund geweest die dat papier op haar rug geplakt had toen ze uit de school kwamen. Rosamund was het kopstuk van een groep coole meiden. Ze pestte Chloe voortdurend: ze verweet haar dat ze te veel snoepte, of dat ze armer was dan de andere meisjes op school, of dat niemand haar in de ploeg wilde hebben om hockey te spelen. Toen ze die dag uit de school kwamen, had Rosamund haar verschillende keren op haar rug geklopt en ‘Vrolijk kerstfeest!’ geroepen. De andere meisjes hadden gelachen en nu begreep Chloe waarom.

Meneer Stink stond met krakende knieën op van zijn bank en nam het papier uit haar handen.

'Ik kan niet geloven dat ik de hele middag rondgelopen heb met dat papier op mijn rug,' zei ze. Ze voelde tranen in haar ogen. Verlegen keek ze weg en ze knipperde met haar ogen tegen het zonlicht.

'Wat is er, meisje?' vroeg Meneer Stink vriendelijk.

'Het is waar,' snifte ze. 'Ik ben echt een loser.'

Meneer Stink boog naar haar toe. 'Nee,' zei hij ferm. 'Je bent geen loser. De echte loser is degene die dat op je rug geplakt heeft.'

Chloe probeerde hem te geloven, maar dat lukte niet echt. Want zolang ze zich kon herinneren, had ze zich een loser gevoeld. Misschien hadden Rosamund en de andere braniemeiden wel gelijk.

'Ik zal je laten zien waar dit thuishoort,' zei Meneer Stink. Hij verfrommelde het stuk papier en mikte het als een professionele cricketspeler in de vuilnisbak.

Chloe keek verbaasd op en haar fantasie sloeg onmiddellijk op hol. Was hij misschien ooit aanvoerder van de Engelse cricketploeg geweest?

Meneer Stink deed alsof hij zijn handen afveegde. 'Zo, opgeruimd staat netjes,' zei hij.

'Bedankt,' mompelde Chloe.

'Graag gedaan. Je moet je niet laten kleinkrijgen door pestkoppen.'

'Ik zal het proberen,' zei Chloe. 'Ik ben blij dat ik u heb leren kennen, meneer ... eh ...' Iedereen noemde hem Me-

